

Zpověď
(CONFESSION)

by

Magdaléna Trusínová

SYNOPSIS

Zpověď

Magdaléna Trusinová

Sexuální zneužití dítěte zasáhne nejen oběť, ale i její okolí. Zůstane po něm rána, která nikdy nezmizí. Jak k něčemu takovému dojde? Co všechno to vyvolá a zapříčiní? A jak se s tím dá naučit žít? Odpovědi nabízí hrdinka dokumentu Zpověď.

Confession

Magdaléna Trusinová

Sexual abuse of a child hits the victim as well as its surroundings. A wound that never disappears is created. How does something this terrible happen? What does it cause and is it possible to learn live with it? The answers are provided by the hero of a documentary called Confession.

Mladší žena: Podle mě je hlavním problémem to, že u spousty lidí v církvi je církev a její dobrý jméno na prvním místě. A že nechtějí vidět, co se děje, a že nechtějí právě ukazovat církev ve špatném světle.

(mírné hučení z dálky)

Mladší žena: Tak já bych řekla nejdřív to, že na to bylo nejhorší to, že to byl jeden z úplně nejbližších lidí a byl to rodinný přítel. Často často se vyskytoval u nás doma, chodil k nám na večere a podobně a jezdili jsme společně na výlety. A a všichni ho milovali ve farnosti, byla to taková charismatická osobnost, za kterou všichni jdou a který všichni věří. A tady toho pak na závěr zneužil, tý mý slabosti. Potom jsem vnímala, že si, že si... Zpětně jsem si uvědomila, že si tu cestu připravoval delší dobu, že se víc a víc dostával do mé blízkosti a že, že se ke mně choval tak, jak se jak asi není úplně běžný, aby se dospělý muž choval k dětem, natož kněz. A že v rámci nějakých her mě mě různě různě uchopoval tak, že se mě dotýkal... ještě se to jako nedalo považovat za nějaký zneužívání, ale bylo... Později jsem si uvědomila, že už si připravoval tu cestu. Že mě hodně často brávil na klín a hodně pevně mě objímal. A potom potom z naší farnosti odešel a my jsme po nějaký době za nim začali s rodiči dojíždět na návštěvy. Takže jsme byli ubytovaní v klášteře, kde jsem si to prostředí zamilovala. A ještě víc se prohloubil můj vztah k němu, k církvi i k Bohu.

(zvuk záclon, otevírá se okno, zacinká hrnek)

Tazatelka: Jak jste prožívala to natáčení, když jsme to chystaly?

Mladší žena: No tak ze začátku jsem tím, jsem jsem tím dost žila. Protože jsem se svým způsobem cítila nějak zodpovědná za to, co do toho přinesu za podněty, za kontakty na další lidi. A potom jsem si uvědomila, že se tím zabývám moc a že to vlastně není jako moje starost už. Jinak pro mě bylo náročný to první natáčení, kde jsem vlastně mluvila o tom samotným činu.

(mírné hučení z dálky)

Mladší žena: Vlastně bylo zvykem, že vždycky při návštěvě jsme postupně šli k němu ke zpovědi. A tak jsem... Já jsem šla první jednou. A už během během tý zpovědi působil jinak, než běžně, byl nervózní a nesoustředěný. A jsem cítila, že se něc...že něco není v pořádku. No a potom potom potom si mě vzal k sobě zase na klín. A začal mi říkat, jak mě má rád a že že jsem už vyrostla, vod tý doby, co jsem tam byla byla naposledy a že už nejsem malá holčička, že už že už je ze mě slečna. Takže takže mě začal svlíkat a osahávat. To jsem chtěla utýct, hrozně jsem se toho lekla a nechápala jsem, jak to může jak to může dělat jako čl... jako dospělej i jako kněz. Bála jsem se, co bude následovat, bála jsem se, co bude s ním, kdyby se to nějak provalilo, protože mi na něj hrozně záleželo. No. Potom potom potom mi sundal i kalhoty, říkal mi, jak jsem krásná, a já jsem já jsem chtěla utýct, chtěla jsem mu říct, že to dělat nemůže, ale nemohla jsem dělat vůbec nic, protože jsem byla úplně zamrzlá. Nemohla jsem se ani pohnout. No. Pak ještě byl.. následovaly další věci. A a pot... potom mi řekl, že že to nesmím nikomu říce, že to zůstane naše tajemství a a tak no. A pak jsem šla pryč, zavolala jsem rodiče, jako aby šli dalšího, na zpověď. A už v tu chvíli jsem jsem jsem nevěděla vůbec, co co mám dělat. A chtěla jsem to hrozně někomu říct, nechtěla jsem s tím být sama, ale věděla jsem, že o tom nesmím mluvit.

The younger woman: In my opinion, the main problem is that for many people in the church, the church itself and its reputation are the top priorities. And those people are not interested in what happens and are not willing to besmirch the church.

(moderate humming in the distance)

The older woman: Well, first of all, I would like to say that the worst thing was that he was one of the closest people, he was a family friend. Often, he would come to our home, he dined with us and so on, we went on trips together. And in the parish, everybody loved him, he was a charismatic person to whom everyone comes and trusts. And that is what he took advantage of in the end, he took advantage of my weakness/vulnerability. I then could sense that... that... Retrospectively, I realised he had been paving his way for a long time, he had been more and more getting closer and closer to me and that he had acted towards me in a way that is not really common for an adult man to treat a child, let alone a priest. And that as part of some games, he would grab me so that he could touch me... back then it could not really be considered some sort of an abuse, however, it was.. Later, I realised that he had been paving his way. That he would often have me sit on his lap and hug me pretty tightly. And then, then he left our parish and after some time me and my parents would go and visit him.

So we stayed in a monastery and I fell in love with the place. And my relationship with him, with the church, as well as with God got even more intensive.

(a sound of a curtain, a window opening, a cup clicking)

Interviewer: How did you feel during the recording, when we were getting things ready?

The younger woman: Well, in the beginning, I was completely soaked in. It was because in a way I felt somehow responsible for what impulse and contacts to other people I might bring to it. And then I realised that I was way too much into it and that it was actually no longer my business. Otherwise, the first recording was rather demanding for me, as I actually talked about the act itself.

(moderate humming in the distance)

The younger woman: Actually, when we visited him, it became a habit to go one by one and confess to him. And so I... Once, I went first. And already then, during the confession, he acted differently than usual, he was nervous and lacked attention. And I could feel that some... that something was wrong. And then, then, then he again took me on his lap. And he started to tell me how much he liked me and that that I had grown since he had last seen me and that I was not a little girl any more, and that I turned into a young lady. And so, so he started to undress and grope me. At that moment, I wanted to run away, it really scared me and I couldn't understand how he could, as a hum..., as an adult and as a priest do that. I was afraid of what could happen next, I was afraid what would happen to him if someone spilled the beans because I really cared about him. Well. Then, then, then he even took his pants off, he told me how beautiful I was and I wanted, I wanted to run away, I wanted to tell him that he mustn't do that but I couldn't do absolutely anything, as I was completely paralysed. I could not move a single bit. Well, and then he was... more things happened. And and th... then he told me I was not supposed to tell anyone, it should have been our secret and and so on. And then I left, I called my parents to be next with their confessions. And already at that moment I had, I had, I had absolutely no idea what to do. And I desperately wanted to tell someone about it, I didn't want to be alone with the situation, however, I knew I mustn't talk about it.

Rozhodnout se k tomu, že řeknete: mně se stalo to a to, to je vlastně hrozně velký krok, a je taky nevratný. O čem o čem všem jste přemýšlela, než než jste se rozhodla, že ho uděláte?

No můj i záměr na začátku byl, aby to bylo víc konkrétní. Aby tam nebyly slyšet jenom samý zastřený hlasy a změněný jména, vyhýbavý komentáře a změny prostředí. Aby to bylo nějak víc uchopitelný. A aby to mohlo, ta výpověď víc mluvit za tu celou věc. Je to... Na jednu stranu to je právě takový zvláštní pocit, že člověk opravdu... že jde s tou kůží opravdu na trh. Že se odhalí na veřejnosti. Takže se to ve mně tak jako pralo, jestli teda jako dát víc jako přednost tý konkrétnosti, nebo nebo teda víc si zachovat nějakou svoji anonymitu.

(mírné hučení z dálky)

Mladší žena: A tak to... ten čas mám zkreslenej, už si to jako ne... Nevim, jak to bylo časově, ale docela dlouho jsem to vydržela, o tom nemluvit. Potom potom ho vlastně zase přesunuli nazpátek do naší farnosti a on, on se začal zase hodně ochomýtat okolo naší rodiny. Chodil zase k nám na návštěvy. A byl hrozně arogantní, sebestředný. A to jako naprosto objektivně, že si toho všímali i rodiče. A... a já už jsem se na něj nemohla koukat. A potom potom jednou takhle, to bylo o Vánocích myslím, se rozhodlo, že bude zase zpověď u nás, v mém pokoji a tam, a tam se o to pokusil znovu, ale ale tentokrát se mě zeptal, jestli chci, aby na mě sahal, a já jsem řekla, že ne. A šla jsem a pak ten den večer jsem to řekla rodičům. Jejich teda první reakci byla, že že si to musím vymejšlet, jelikož (píp) je dokonalej člověk. Ne, takhle to oni jako neřekli, ale takový takový o něm měli všichni smýšlení, že že je to úžasnej farář, kterej se skvěle stará o farnost a o svoje ovečky. Ale když jsem je ujistila o tom, že si to opravdu nevymejším, tak... tak mi uvěřili. A šli za nim a jeho jeho první reakce byla ta, že že to má vyřešený, že s tím byl u zpovědi. Že už že už to není jako jeho věc nebo....

(zvuk bzučáku, dveře, kroky po schodech)

Starší žena: Tak pojdte dál, tady.

Tazatelka: Děkujem.

Starší žena: Mě to pak i mrzelo, že to tak jako chápala, že jsme jí nevěřili. To pak někdy tak jako říkala, ale to nebylo, že bych jí nevěřila. Spíš to byl opravdu tak obrovskej šok, že to pro mě bylo takový: No to snad není možný! Jako. Takže to je...to je...no. Prostě šoková situace.

Tazatelka: A jak to bylo, když jste konfrontovala kněze, který sexuálně zneužil vaši dceru?

Starší žena: No tak ta první reakce byla jako, že to nepopřel, v podstatě to přiznal, ale zároveň jako ihned jako řekl, že už je to vyřešený, že s tím byl u zpovědi, a v podstatě to pro něj byla jako jakoby vyřešená situace. Což je taky jako strašný, že jo, jako by zpověď něco vyřešila.

To make the decision and tell someone that: this and that happened to me, it is actually such a big step, and it is irreversible. What all did you think of before you decided to do it? Well, my intention in the beginning was for the recording to be more concrete, so that it is more than just blurred voices and changed names, vague comments and changes in environment. I wanted it to be easier to grasp. And I wanted it, the testimony to speak for the whole issue. It is... On the one hand, it is actually that strange feeling that you are putting yourself out there. That you go naked in public. So I kind of struggled whether to actually be more specific or to keep some anonymity.

(moderate humming in distance)

The younger woman:

And so it... that period is quite blurry, I kind of don't... I don't remember the timeframe, but I managed not to talk about it for quite some time. Then, then he was transferred back to our parish and he, he again started to hang out quite a lot with my family. We would come to visit us again. And he was rather arrogant and self-centred. This time it was purely objective, even my parents kept noticing. And.. and I couldn't even look at him. And then, then one day, I think it was Christmas, it was decided that the confession will yet again take place at our home, in my room, and there, and there he made another attempt, but but this time, he asked me whether I wanted him to touch me, and I said no. And I went, that very same evening, and told my parents. Well, their first response was like that that I must be making it up, as (beep) is such a perfect human being. No, they didn't really say it like that, but everyone thought of him in that that way, that he was an amazing priest who took excellent care of the parish and his sheep. However, when I assured them I was not making it up, then... then they started to believe me. And when they confronted him, his first reaction was like it was no longer an issue as he had already gone to confession. That it wasn't it wasn't his business any more or...

(a door buzz, a door, steps on the staircase)

The older woman: Come on in, this way.

Interviewer: Thank you.

The older woman: I even felt sorry later that she took it that way, that we didn't believe her. She then sometimes said that. However, it was not like I wouldn't trust her. It was more that it was so shocking that for me, it was like : It can't be true, right ? So, it is... it is...well. Simply a shocking situation.

The older woman: Well, his first reaction was like, he didn't deny it, he more or less admitted that he had done it, but at the same time he immediately said that the issue was solved as he went to confession and that for him, the situation was somehow resolved. Which is a terrible thing as well, right, it's like a confession would solve anything.

Další věc je, že jako se spoustu věcí takhle kryje, že je na to...že je to vázaný zpovědním tajemstvím. Ale myslím si, že i jako tohleto by se dalo ošetřit tím, že ten dotyčnej, kterej jako tomu člověku to rozhřešení dá, když za nim přijde vlastně s nějakým kriminálním činem, tak by zároveň mu měl říct: "Ale jdi to řešit se s jako světskou mocí, jo?" Protože si myslím, že tady je na to prostě trestní právo a je v pořádku, si myslím, že by se to mělo řešit přes trestní právo. Takže tohleto, tak jako vidím velký selhání, že jako že to ty lidi takhle neřeší, že jako to tím smetou, uzavrou, schová se to a je to špatně, no.

Tazatelka: Dokážete vyjmenovat, co všechno vám to vzalo?

Starší žena: Tak vlastně od té doby, kdy jsem se to dozvěděla a kdy se to vlastně potom začalo i nějakým způsobem projevovat, tak od té doby uplynulo neuvěřitelných deset let, které já pro sebe a pro svůj život charakterizuju jako deset prostě nechci říct úplně ztracených let, ale každopádně let, která nám přinesla obrovské stresy, obrovské bolesti, řešení velkých problémů školních i jejích fyzických, o kterých se původně vlastně ani nebo která původně ani jako nebyla spojována jako tady s tím traumatem. Takže bylo to opravdu těžké období, v podstatě skončilo takové to období bezstarostného dětství, a tím vlastně i období takového toho hezkého bezstarostného dětství i pro nás, pro rodiče. Protože od té doby jsme prožívali opravdu hodně těžkostí.

. To jsme řešili přes neurologii a vlastně si mě ty doktoři přehazovali sem tam a jsem vystřídala vícero pracovišť, brala jsem na to lé.. léky, které jsou návykové a poz.. později jsem měla i s tím potíže. A vlastně nikdo nevěděl, z čeho ty moje záškuby, třesy pocházejí, kde to má původ. A byla jsem na nejrůznějších vyšetřeních a nikde se nic nenašlo, neobjevilo. Dokonce i na genetice jsem byla. A potom až mnohem později se se to spojilo právě s tím, co jsem prožila předtím. No. Jinak zároveň s tím jsem měla a mám úzkosti, deprese, pocity, že nic nemá smysl, že si nezasloužím žít a že jsem k ničemu. Mívala jsem hlavně dřív noční můry, flashbacky, kdy jsem si pořád znova dokola vybavovala a znovu prožívala nejen tuhle událost. Jeden, jedna z nejhorších asi věcí, co... co potom teda následovaly, tak je nekontrolovatelný nával emocí jako strach, bezmoc, vztek, bolest, jakoby mi někdo zarazil kudlu do hrudi, zoufalství. A když přijde tenhle nával, tak mám pocit, že ze sebe musím strhnout kůži nebo nějak se toho prostě zbavit a nevím jak.

Tazatelka: Kolik vám bylo let?

Mladší žena: Já jsem dlouhou, dlouho, dlouhou, dlouhou dobu žila v domnění, že se to stalo v roce 2004, kdy mi bylo 9 let. Nevím vůbec, proč jsem si zafixovala tenhle datum, tenhle rok. Nějak jsem to brala jako fakt a postupem času, kdy se, kdy jsem si začala vybavovat další vzpomínky třeba s tím spojený nebo i různý další časový úseky, tak jsem si to vlastně zařadila do roku 2011, do roku 2006, kdy mi bylo 11 let. No... což teda vlastně tady to, že jsem si šp... že jsem žila v týhle představě, že to by rok 2004, ani jsem o tom nějak nepřemýšlela, tak to mi vlastně... vlastně zapříčinilo to, že policie nakonec uznala můj případ jako promlčený. Jinak to, ještě jsem to byla mohla stihnout. Ve chvíli, kdy jsem podávala trestní oznámení, tak to ještě promlčený nebylo.

Tazatelka: Co vás přimělo k tomu, podat trestní oznámení?

Another thing is that many issues are covered like this, it is ... they are bound by the seal of confession. However, I believe, even this could be taken care of, when the person who gives the absolution to someone who comes to him about a crime, they should also tell them : "Okey, but go and solve it with... with a secular authority, will you?", because I simply believe criminal law applies here and it is just fine, I think, it should be solved applying criminal law. So this, this is what I see as a big failure that these people don't solve it that way and they actually get rid of it like that, close it, it gets covered and that is not right, you know.
Interviewer: Are you able to name what all it has taken from you ?

(a sigh, browsing through sheets of paper)

The older woman: Well, actually, since I learnt about it and when everything started to somehow show, it has been incredible ten years which for myself and for my life, I label as, I don't really want to say completely lost years, but anyway, it was ten years that brought us enormous stress and pain, we had to deal with big problems at school, as well as her physical issues which, in the beginning didn't even... which were actually originally not interpreted in the context of that trauma. So it really was a difficult period, the period of carefree childhood essentially ended, hence the end of the nice carefree childhood/parenting for us parents, too, as we have experienced a lot of difficulties ever since.

The younger woman: Then, I started to have tics, such as chattering my teeth or twitching and shivering of my body, I felt dizzy and anxious. I went to see a neurologist and actually, doctors kept sending me back and forth from one medical centre to another, I took some drugs...drugs that are psychotropic and lat...later, even with the pills, I had problems. And nobody actually knew what caused the twitching, shivering, where it all came from. I had various examinations done, none of which actually showed any cause, they showed nothing. I even had some genetic tests done. Only later, much later, my problems were associated with what I had been though. Well. Anyways, at the same time, I did and I still feel anxious, depressed, I feel that nothing makes sense, that I don't deserve to live and that I am good for nothing. Mainly, I used to have nightmares, flashbacks when I would again and again picture and again live though not only this event. Maybe one of the worst things that... that followed later is the uncontrollable surge of emotions such as fear, helplessness, anger, like someone stabs me in my back, despair. And when such surge of emotions attacks me, I feel like I have to tear my skin off or somehow just get rid of it and I don't know how.

Interviewer: How old were you?

The younger woman: For a long, long, long, long time, I believed it happened in 2004 when I was 9. I have no idea why I remembered that date, that year. I simply took it as a fact and over time, when I, when I started to recall other memories, sometimes related to it or some other time periods, then I actually placed it in 2011, in 2006 when I was 11. It was actually this, the fact that I wro... that I had the wrong idea it happened in 2004, I didn't think about that much... it was the reason why the police, in the end, found my case time-barred. Otherwise, I could have made it. At the time I filed the criminal complaint, the case was not yet time-barred.

Interviewer: What made you file the criminal complaint?

Mladší žena: To, že jsem se octla na úplném dnu a přiznala jsem si konečně, jak mi to zničilo život. A jak jsem ho pořád předtím chránila, i církev jsem chránila, a pro moje okolí, hlavně teda rodiče nep...nepochopitelně jsem chránila církev. A potom... potom už jsem dospěla do stádia, kdy jsem, kdy jsem se nějak zdravě naštvála, kdy jsem si řekla, že už nechci zůstat v pozici oběti a že pokud to neudělám, že pořád zůstanu v tom koutě se krčit. A... Takže jsem... takže jsem se rozhodla, že podám to trestní oznámení a v tom... to bych... nevím, jestli bych toho vůbec někdy byla schopná nebýt SASY, kde jsem dostala podporu, kterou jsem potřebovala.

(zvuky ulice, auta)

Mladší žena: Tak SASA pro mě je hodně důležitá, a právě v tom, že... i když... i když se třeba někdo snaží vás pochopit, porozumět, tak nikdy to nemůže úplně pochopit, jako člověk, který si tím sám prošel. To je ten hlavní nosnej prvek toho, že jo, ta svépomoc. A to že jsme si navzájem jinou oporou, než můžeme mít třeba v jinejch blízkějch lidech, v rodině nebo mezi přáteli nebo tak. Ale to, to má ještě takovou jinou dimenzi.

(zvuky pokoje)

Mladší žena: Jsou to dva roky, co chodím na SASU a za tu dobu se toho hodně změnilo. Kromě toho, že jsem teda začala chodit na SASU, tak jsem i navštívila odborníky z řad psychologů a psychiatrů, takže vlastně v kombinaci obojího se mi podařilo nějak se posunout dál. Nemůžu říct, že by se za ty dva roky práce odstranily všechny následky, ale můj život je nesrovnatelně lepší. A připadám si úplně jako jiný člověk.

(šustění papírů)

Starší žena: Tady jsem si zapsala třeba moje omyly, jo. Můj třeba velkej omyl byl, že je možný zapomenout. A že následky snad nebudou tak jako zlé. Si myslím, že je to třeba častej omyl jako těch, kterým se třeba ty oběti svěří, že prostě jediná možnost je zapomenout na to, už o tom moc nemluvit, moc se v tom nebabrat jako, nezaobírat se tím, zapomenout. A že to snad jako není tak zlý. Pak další omyl je, že se to přehání. Že to není možné. I když to tak nevypadá, tak dycky prostě to prověřit, protože není jisté, že se to prostě přehání. Pak další věc je, že chce třeba někdo poškodit církev, že to dělá schválně. A tak si myslím.... myslím, že jediná možnost je říct pravdu, že ta pravda stejně vždycky vyplave na povrch. Takže něco jako skrývat, zametat jako církvi rozhodně neprospěje. Pak další omyl je, že si člověk nesmí dovolit hněv. Nenávisť. Je to přirozený a prostě patří to k tomu. Pak další věc, že není dobře podat trestní oznámení. Je určitě dobře podat trestní oznámení. Řešit to hned. Další omyl je, že člověk musí vždy a rychle odpustit. Prostě je to dlouhodobej proces a není možná nikoho... nikoho nutit jako se s tím rychle vypořádat. No.

The younger woman: The fact that I hit the rock bottom and finally admitted to myself how much it had screwed my life. And how much I had protected him before others. I protected the church, too, and people near me, mainly my parents, didn't at all understand why I protected the church so much. And then... then I grew into a stage when I, when I got upset in a healthy way, and I told myself I didn't want to be in the rôle of a victim any more and that if I didn't do it, I would stay crouching in a corner. And... so I ... I decided to file the criminal complaint and that... I wouldn't ... I don't really know if I would ever be able to do that if it wasn't for SASA where I received all the support I needed.

(street noise, cars)

The younger woman: SASA is actually very important to me, in the sense that... even though...even though somebody might be trying to understand you, to get you, nobody can actually fully understand, unlike someone who has been through the same like you. That is the main bearing of it, right, the self-help. And it is the fact that we support each other in a different way than the support we can find among people that are close to us, among family or friends, or so. This, this has yet another dimension.

(room noises)

The younger woman : It has been two years that I go to SASA, and over that time, a lot has changed. Besides SASA, I have seen several specialists (psychologists and psychiatrists), so actually, with the combination of both, I have managed to move on. I can't say in the two years all the after-effects have been eliminated, my life is incomparably better than before, though. And I feel as a completely different person.

(sheets of paper rustling)

The older woman: Here, I have jotted down my mistakes. One of my big mistakes was the fact that I thought it was possible to forget. And that the after-effects might actually not be so bad. I believe that is for example a common mistake of those to whom the victims come to confide... that the only way is to forget about it, not to talk about it much any more, not to rake over it much, not to be occupied with it, forget. And that hopefully, it is not that bad. And then, another mistake is to think that it is overestimated. That it is not possible. Even though it might not seem like it, always double check, as one can never be sure it has been overestimated. And then another thing is, someone might simply want to harm the church, and that they are doing it on purpose....I think the only way is to tell the truth. The truth always comes out. So hiding things, sweeping them under the carpet won't make any good to the church. And then, another mistake is when one thinks anger is not allowed. Hater. It is natural and it is part of it. Then another thing, to think that filing a complaint is not good. It really is Okey to file a complaint. To deal with it right away. Another mistake is to think that one must always and quickly forgive. Simply put, it is a long-term process and no-one should...no-one should be forced to quickly come to terms with it, you know.

Mladší žena: Nejdřív, když mi bylo 15 let, tak jsem se snažila ze všech sil odpustit, protože jsem si myslela, že to jediný je cesta ven. Že se od toho muže nějak osvobodit, když odpustím. A fakt jsem chtěla odpustit. A tou dobou jsem se s tím člověkem i sešla. A on mě o odpuštění požádal. Nicméně já jsem necítila, že by to bylo upřímný. A většinu toho času, co jsme spolu mluvili, tak se víceméně litoval. A říkal vlastně, jak jsem mu tím zkazila život, kolik má teď zákazů, že nesmí vlastně dělat to, co má rád a v čem je dobrý. Nicméně já jsem si myslela, že jsem mu opravdu odpustila. Momentálně znova tu otázku odpuštění otevírám a uvažuji nad tím i, jestli to není hřích, neodpustit. Jak to teda je. Protože lidi odpustili nejrůznější zločiny. No. Říkala jsem si, že by to... že bych se neměla uzavírat do toho, že to prostě nejde. Že bych tomu měla být nějak otevřená. A nevím, jestli to jednou přijde, ale asi nebudu na sebe nějak tlačit, ale budu tomu otevřená, nechám tomu nějakých způsobem volný průběh.

Tazatelka: Do vězení se kněz, který naší hrdince ubližoval, nikdy nedostal. Policie prošetřila trestní oznámení, konstatovala, že ke zneužití dítěte došlo, a případ uzavřela s tím, že už je promlčený. Církevní soud knězi uložil zákaz činnosti, Když rodiče zneužitě dívky po jisté době zjistili, že je agresor opět ve službě, protestovali. Celou věc pak posuzoval i Vatikán. Dotyčný nakonec na svou žádost opustil řady kněží. Dívka, kterou jste slyšeli, nebyla jeho jedinou obětí.

The younger woman: First, when I was 15, I tried my best to forgive, because I thought that was the only way out. That if I forgive, I can free myself from it. And I truly wanted to forgive. That was the time when I even met up with him. And he asked me for my forgiveness. However, I didn't feel it would be sincere. And most of the time we spent talking, he more or less felt sorry for himself. And he actually said that I had ruined his life, what all he had been banned from, that he is actually not allowed to do what he likes and what he is good at. Nonetheless, I thought I have truly forgiven him. Currently, I have been dealing with the matter of forgiveness again and I have been even thinking whether it is a sin not to forgive. How it actually is. For people have forgiven various crimes. Well, I thought it would.. I should not withdraw into the fact that it is simply not possible. That I should stay somehow open to it. I am not sure it might come one day. I am not going to put any pressure on me, I will remain open to it, I will somehow let things run their own course.

Interviewer: The priest who hurt the protagonist never went to prison. The police investigated the complaint, found that child sexual abuse had been committed, and closed the case by saying the case was time-barred. The ecclesiastical court banned the priest from practising his profession. When the parents of the abused girl later found out that the aggressor was back in service, they filed a complaint. The issue was then dealt with in the Vatican City. Upon his own request, the priest in question in the end left the ministry. The girl whose testimony you have heard was not his only victim.